రజనీకాంత్

– గొల్లపూడి మారుతీరావు

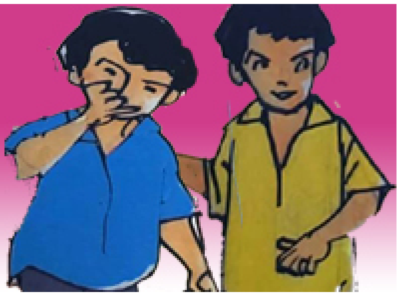

మారుతిరావుగారు వ్రాసిన రెండవ నవల ఇది.
రచనాకాలం: 1960

(క్రిందటి సంచిక నుంచి కొనసాగింపు)

నేను వచ్చేసరికి నీటిలో కాళ్ళుంచి, అటూ యిటూ ఆడిస్తూ పరధ్యానంగా కూర్చున్నాడు రజీ, నన్ను చూడగానే కాళ్ళు ఊపడం ఆపి "ఇలారా నా పక్కనే కూచో" అన్నాడు గంభీరంగా.

నాకు వాడి తీరు చూస్తే భయమేసింది. మెల్లిగా వెళ్ళి కూచున్నాను.

"గోపూ!"

"ఏం?"

"ఇదే పని ఇంకోడు చేసివుంటే చితగ్గొట్టేసేవాణ్ణి. లేకపోతే వాడితో ఎప్పుడూ మాట్లాడకుండా వుండేవాణ్ణి."

"ఏ పని?"

"నిజం చెప్పు. నువ్వేనా నేలటపాకాయ పేల్చావ్?"

"నేనే. కాని.."

"కానీ యేమిటి?"

"తెలీదు నాకు.."

"నేను చెప్పలేదూ? అది పేలిస్తే రథం కిందకి దిగిపోతుందని?"

"మరచిపోయాను"

"నువ్వు వెంటనే తప్పించుకు పారిపోయావు. కాని నాటకం కంపెనీ కంట్రాక్టరు నేను అజాగ్రత్తగా ఉన్నందువల్ల నిన్ను మీదకి రానిచ్చినందుకు తోలుపటకాతో చచ్చేట్టు కొట్టాడు. నేను దాచుకున్న ఏభైరూపాయలూ లాక్కున్నాడు. మరెప్పుడూ అటువేపు రావద్దని తిట్టి తగలేశాడు. చూడు నావీపు" అని లాల్చీ ఎత్తి చూపించాడు. పటకా తగిలిన చోట రక్తం గడ్డకట్టినట్టుంది. నల్లగా కమిలిపోయింది.

"నేను ఏడ్చేసాను. "నన్ను క్షమించు రజీ?" అన్నాను.

"క్షమించాను. కాబట్టి మళ్ళీ నీతో మాట్లాడుతున్నాను. పర్వాలేదులే, ఏడవకు. నీ దగ్గర ఆకువుందా, అలసటగా వుంది."

అలసట పోవడానికి మాదగ్గరెప్పుడూ ఆకువుండేది. ఆ ఆకుల్ని రజీయే చూసాడు. జేబులోంచి గుప్పెటతో తీసి వాడి చేతిలో పోశాను.

"నువ్వింకా లోయతోటలోకి వెళ్తున్నావా?"

"లేదు. నువ్వెళ్ళిపోయినప్పట్నుంచీ వెళ్ళడం మానేశాను."

"మరా కోతిని ఏం చేశావ్?" ఆశ్చర్యపోతూ అడిగాడు వాడు. నాకు వాడి ముఖం చూస్తుంటే జవాబు చెప్పడానికి భయంవేసింది. మెల్లిగా "అక్కడే వదిలేశాను" అన్నాను. వాడా మాటకు ఎగిరి గెంతేశాడు.

"ఎంతపని చేశావురా దరిద్రపు వెధవా! నేనెంతో కష్టపడి దాన్ని సంపాయిస్తే దాన్నక్కడే వదిలేసి వచ్చావా? ఛస్, నీకు బుద్దులేదు. అన్నాడు" ఇంకోణ్ణయితే రజీ ఆ సమయంలో పాతేసేవాడు."

"నాకు తెలివిలేదు. నిజమే" అన్నాను తలవొంచుకుని.

"అది నీ దగ్గరలేదు కాబట్టి నువ్వు అదృష్టవంతుడివి కాలేకపోయావ్. నా అదృష్టాన్ని కూడా పాడుచేశావ్. పోనీ యీరాత్రికి అక్కడికి వెళ్దాం. నాకు బాగా ఆకలిగా వుంది. ఏమైనా తెచ్చిపెట్టు" అన్నాడు.

"సరే పావుగంటలో వస్తానుండు" అని వూరులోకి పరిగెత్తాను.

సరాసరి నిర్మల దగ్గరికి వెళ్ళాను. క్లాసులో పాఠం జరుగురతోంది. ఎవ్వరూ చూడకుండా గాలిపడగ దారానికి రాయికట్టి నిర్మల కాలిగి తగిలేట్టువదిలాను. నావేపు చూసింది "బయటికిరా" అన్నట్టు సైగ చేశాను. మాష్టరుతో ఏదో చెప్పి బయటికి వచ్చింది.

"ఇవాళ బడికి రాలేదేం?" అన్నది ఆశ్చర్యంగా.

"అదంతా తర్వాత చెప్తాను. నీ దగ్గర యిప్పుడేమైనా డబ్బువుందా?"

"ఎందుకూ?"

"రజీ వచ్చాడు. అతనికి మంచి ఆకలివేస్తోంది"

"అయితేవుండు యిప్పుడే వస్తాను" అని క్లాసులోకి వెళ్ళిపోయింది. నేనెవరికీ కనిపించకుండా గోడకి అనుకునే నిలబడ్డాను. తన స్నేహితురాళ్ళందరితోనూ ఏదో గుసగుసలాడడం నాకు వినిపిస్తూనే వుంది. మరో క్షణంలో బయటికి వచ్చింది.

"ఇదిగో, యివన్నీ తీసుకుపో" అంది.

ఆమె యిచ్చినవన్నీ చూసుకున్నాను. రెండు రొట్టెముక్కలూ, బఠానీలూ, చాక్లెట్లు మూడు, బిస్కట్లు నాలుగైదు ఓ బేడా తీసుకొచ్చింది. "ఇవి చాలు" అనుకున్నాను.

మరిక వెనక్కి తిరిగి చూడకుండా పారిపోయాను. సాయిబుకొట్లో ఓ పెద్దసీసా ఎరువుకి తీసుకుని దాన్నిండా నీళ్ళు నింపాను. వెంటనే పడవ దగ్గరికి పరుగు తీశాను. ఇంకా అలానే కూర్చుని వున్నాడు రజీ. నేను తెచ్చినవన్నీ ముందు పెట్టగానే తింటూ కూచున్నాడు రజీ. నేను ఎదురుగ్గా కూర్చుని చుట్ట వెలిగించాను.

"ఇకమీదట ఏం చేస్తావు రజీ?" అన్నాను వాడు బిస్కట్లు నవులుతూంటే.

మెల్లిగా అన్నాడు. "నాకు జీవితం మీద విరక్తి పుట్టిందిరా?"

వాడన్న దానిలో రెండు మాటల అర్థంనాకు బోధపడలేదు.

"జీవితం, విరక్తి అంటే ఏమిటిరా?" అన్నాను.

"జీవితం అంటే మనం ప్రాణం అన్నమాట. విరక్తి అంటే చచ్చిపోవడం. ఆ మాట అనుకున్నవాళ్ళు చచ్చిపోవాలనుకుంటున్నారన్నమాట"

"అయితే నువ్వు చచ్చిపోతావా?"

"అలా అనిపిస్తోంది"

"మరెప్పుడూ నేలటపాకాయ పేల్చనుగా. చచ్చిపోకురా" అని బ్రతిమాలాను.

"ఓస్! అందుకు చచ్చిపోతాననుకున్నావా ఏమిటి? నాకు విరక్తి పుట్టింది"

నాకూ పుడితే బావుణ్ణు అనుకున్నాను. "మరి నాకెప్పుడు పుడుతుంది?"

"అందరికీ పుట్టదు. పెద్ద పెద్దవాళ్ళకి పుడుతుంది"

"అయితే నువ్వు పెద్దవాడివయావా?"

ఎంతో గొప్పవాడిలాగా నవ్వాడు వాడు. ఆ నవ్వు చూస్తూంటే నిజంగానే పెద్దవాడయాడేమోననిపించింది. మరా విషయం మాట్లాడలేదు నేను.

"రాత్రి ఎన్నిగంటలకి వచ్చేది నేను?"

"ఇంకా మీ బాబాయి నిన్ను అడ్డుపెడుతున్నాడా?"

"ఊ"

"మరెలా వస్తావు?"

"ఎలాగో వచ్చేస్తాను. భయంలేదులే"

"సరే. పదకొండుగంటలకి సాయిబు దుకాణం దగ్గరికిరా టోపీలు కుడుతూ వుంటాను. అక్కడలేకపోతే స్మశానంలో కాటికాపరి వీరయ్యకు కర్రలు కొట్టి యిస్తూంటాను. మూడణాలు యిస్తాడు రోజుకి"

నేను భయపడ్డాను. "స్మశానానికి రోజూ వెళ్తావా?"

"వెళితే యేం?"

"మరి నీకు భయం వెయ్యదూ?"

"మనకెందుకూ భయం? మనుష్యులు చచ్చిపోతేనేగా శవాలవుతారు?"

"నేనా స్మశానం దగ్గరికి రాలేను బాబూ"

నవ్వాడు వాడు. "సరే. సాయిబు దుకాణం దగ్గరికే రా"

‘ అలాగేనని’ యింటికి వచ్చేశాను.

రాత్రి బయల్దేరి దారిలోనే రజీని కలుసుకున్నాను. నన్ను చూడగానే "నువ్వు రాలేదేమో అనుకున్నాను. నీకోసమే యింటికి వస్తున్నాను" అన్నాడు.

మరి నాలుగు అడుగులు వేసి ఆగిపోయి, "కొవ్వొత్తులు మరిచిపోయాను" అన్నాడు.

"నేను తెచ్చానులే పద. నువ్వు తొందరమనిషివి. నాకు తెలుసు."

ఇద్దరం పడవమీద కూచున్నాం. నేను తెడ్డు వేశాను. రజీ చుక్కాని పట్టాడు.

"చాలా రోజులయిందిరా పడవెక్కి" అన్నాడు.

నేనేమీ మాట్లాడలేదు. తెడ్డు వేస్తున్నాను. "నిర్మలతో యింకా మాట్లాడడంలేదా?" అన్నాడు కాస్సేపటికి.

నేను అప్పటికీ మాట్లాడలేదు.

"జవాబు చెప్పవేం?"

"నీ నాటకం నుంచి వచ్చాక మాట్లాడుతున్నాను. నిర్మలే ముందు నాతో మాట్టాడింది. లేకపోతే మాట్లాడేవాణ్ణి కాదు" అన్నాను తప్పుచేసిన వాడిలాగా.

"మంచిపని చేశావ్. మాట్టాడమని నీతో చెప్పాలనుకున్నాను. నువ్వు మాటాడకపోతే ఆ అమ్మాయి బాధపడుతుంది."

రజీ యిలా అంటాడనుకోలేదు. ఆశ్చర్యపోయాను.

ఒడ్డు చేరింది పడవ. నేను కొవ్వొత్తి వెలిగించాను.

"నా సామాన్లన్నీ ఎక్కడ చేర్చావ్?" అనడిగాడు రజీ లోయ తోటలోకి చేరాక.

"నన్ను తీసుకోమన్నావుగా? అయినా తీసుకోలేదు. అన్నీ దాచి వుంచాను. నీక్కావలిస్తే యిచ్చేస్తాను."

"అన్నీ అక్కర్లేదులే. కొవ్వొత్తులూ, చిన్నపొయ్యీ, పిట్టల్ని కోట్టే వంపు కర్ర మాత్రం యిచ్చెయ్యి. మిగతావన్నీ తీసుకో"

"సరే"

మా స్థలం దగ్గరికి వచ్చేశాం. అక్కడ బాగా చెట్లు పెరిగిపోయాయి. చీకటి దట్టంగా ఉంది. ఏవో పిట్టలు అరుస్తున్నాయి. నాకు భయం వేసింది. అయినా రజీ హేళన చేస్తాడేమోనని మాట్లాడలేదు. వాడి వెనకనే నడుస్తున్నాను. కొమ్మల్ని తోసుకుంటూ వాడు దారి చేసుకుంటూ నడుస్తున్నాడు.

మాట్లాడుతున్నవాడల్లా హఠాత్తుగా ఆగిపోయాడు.

నేను తుళ్ళిపడ్డాను. "ఏం?" అన్నాను.

"ఇష్! గట్టిగా మాట్టాడకు" అన్నాడు తలెత్తి చూపుతూ. నేను వణికిపోయాను.

"ఏం జరిగిందిరా?" అన్నాను భయం భయంగా.

"జాగ్రత్తగా విను"

"ఏమిటి?"

"నీకేమైనా శబ్దం వినిపిస్తోందా?"

"చెవులు రిక్కించి విన్నాను. "వినిపించటంలేదు" అన్నాను.

"ఇంకా జాగ్రత్తగా వినరా వెధవా! ఆకుల రాపిడి వినిపించడంలేదూ?"

నేనిక నిలబడలేకపోయాను. నిజంగానే రాపిడి శబ్దం వినిపిస్తోంది.

"ఎలాగురా రజీ?" అన్నాను వాణ్ణి గట్టిగా పట్టుకుని.

"ఉండు భయపడకు. అసలదేమిటో చూడనీ."

"వద్దు వద్దు. వెంటనే వెనక్కి పారిపోదాం, అది దెయ్యమయి ఉంటుంది."

"ముందరే అంత భయపడిపోతావేం? నేనున్నానుగా! నా చెయ్యిపట్టుకో."

జాగ్రత్తగా ఆ శబ్దం విన్నాం. ఇంకా రాపిడి వినిపిస్తూనేవుంది. మాకు రెండు గజాల దూరంలో వున్న చెట్టు అవతలివేపు కొమ్మ చీకటిలో కదులుతూ కనిపించింది. రాపిడి రాను రాను ఎక్కువయింది. నేను వణికిపోతూనే ఉన్నాను. హఠాత్తుగా ఏదో పెద్ద ఆకారం నేలకూలింది. అక్కడితో పెద్ద శబ్దమయింది. మేమిద్దరం వెనక్కి గెంతాం. మరోక్షణానికి రాపిడి ఆగిపోయింది. ఏదో బూరలోంచి ఊదినట్టు అరుపు వినిపిస్తోంది.

"నిజంగా యిదేదో దెయ్యంరా" అన్నాను తడిలేని గొంతుతో.

"ఉండు అదేదో తేల్చేసుకుందాం. మనస్థలంలోకి ఆ దెయ్యం ఎలా వచ్చిందో కనుక్కుందాం."

"ఎవరక్కడ?" అని గట్టిగా అరిచాడు, వాడి గొంతు కూడా వణికింది.

వాడలా అరిచాడో లేదో శబ్దం ఆగిపోయింది. ఏదో ఆకారం మా పక్కనుండి రాసుకుపోయింది. నేను భయపడి కెవ్వున కేకవేశాను. రజీ నన్ను వదిలి దానివెనక పరుగెత్తాడు. నేను కళ్ళుమూసుకుని నేలన చదికిలబడిపోయాను. మరో క్షణంలో తుపాకి పేలిన చప్పుడు లోయ అంతా ప్రతిధ్వనించింది. వెనువెంటనే రజీ గావుకేక వినిపించింది. అంతే. మళ్ళీ అంతా నిశ్శబ్దమయిపోయింది.

నేను భయంతో ఏడ్చాను. "రజీ" అని రెండు మూడుసార్లు అరిచాను.

మెల్లిగా జేబులోంచి మరో క్రొవ్వొత్తి తీసి వెలిగించి అరుస్తూ రజీని వెదుక్కుంటూ బయల్దేరాను. దూరంగా ఏదో ఆకారం నాకు కనిపించింది. వెంటనే మోకాళ్ళమీద నిలబడి దండం పెడుతూ "మమ్మల్నే చెయ్యకండి దెయ్యం గారూ ఇప్పుడే రజీని తీసుకు నేను వెళ్ళిపోతాను" అన్నాను.

"ఇంత రాత్రిలో యీస్థలానికెందుకొచ్చారు?"అనడిగింది దెయ్యం.

"మేమెప్పుడూ యిలా వస్తూవుంటాం. మీరే యిప్పుడు వచ్చారు. మీరు కొత్తదెయ్యం కాబోలు.

"నేను దెయ్యంకాదు."

"మరి"

"సైనికుణ్ణి"

"సైనికులా మీ దగ్గర తుపాకీ వుందా?"

"వుంది – పిట్టల్ని కొట్టేది"

"అయితే అది నామీద కాల్చకండి"

"మీరు శత్రువులు కారా?"

"మేం కుర్రవాళ్ళమండి – మాకదేం తెలీదు"

"అలాగా అయితే పొరపాటు జరిగిపోయిందే. నా వెనక పరిగెత్తుకువచ్చినవాడెవడూ?"

" నా నేస్తం రజీ"

"మరి నా వెంటపడ్డాడేం?"

"మీరు దెయ్యం అనుకున్నాడు"

"మంచిది.. బాగానే జరిగింది" అంటూ నవ్వాడతను. ఇప్పటికి అతని ముఖం కనిపించింది నాకు. కొవ్వొత్తి వెలుగులో అతన్ని చూశాను. బొద్దు మీసాలూ, నల్లటి ముఖం అతనూ భయంకరంగా వున్నాడు. చేతిలో తుపాకీ వుంది.

"మా రజీని చంపేశారా?" అన్నాను భయంగా.

"ఏమో తెలీదు. చీకటిలో తుపాకీ పేల్చేశాను. చచ్చిపోడులే. పిట్టల్ని కొట్టే రవ్వల తుపాకీ యిది నువ్వూ వెదుకు" అన్నాడు చుట్టూ చూస్తూ.

"రజీ" అని మళ్ళీ అరిచాను.

దగ్గర్లో మూలుగు వినిపించింది.

ఇద్దరం అటువేపు నడిచాము. కొవ్వొత్తి వెలుగులో రజీ ముఖం కనిపించింది నాకు. నేలమీద పడిపోయివున్నాడు.

"రజీ" అనరిచాను.

"ఏడవకులే. భుజంలోంచి పోయింది తుపాకీ గుండు అన్నాడు" తర్వాత సిపాయిని చూసాడు.

"మీరేనా నన్ను కొట్టారు" అనడిగాడు.

పాపం సిపాయి కూడా మాలాంటి కుర్రాళ్ళని కొట్టినందుకు చాలా బాధపడ్డాడు.

"నేనే కొట్టాను ఎవరో అనుకుని. పరవాలేదులే. కదలగలవా నువ్వు"

భుజం బాగా నెప్పి పుడుతోంది."

"అయితే నా నడుమి మీదకి వత్తిగిలు. నా దగ్గర మందుదుంది. పెడతాను" అంటూ రజీని భుజం మీదకి ఎత్తుకున్నాడు. నేనతని తుపాకీ పట్టుకుని కొవ్వొత్తితో ముందుకి నడిచాను.

ఇందాక శబ్దాలు వినిపించిన చోటుకి ముగ్గురం వచ్చాం. రజీని పడుకోబెట్టి గాయం తగిలినచోట చూట్టూరా కడిగాడు. కత్తితో చుట్టూకోశాడు. తుపాకీ రవ్వ తీసేశాడు. తర్వాత ఏదో మందువేసి కట్టు కట్టాడు.

ఇంత జరుగుతున్నా, రజీ ఏడవలేదు. పళ్ళునొక్కిపెట్టి బాధని ఓర్చుకున్నాడు.

దగ్గర్లోనే వేడిపులుసు పొయ్యిమీద ఉడుకుతోంది. కట్టుకట్టడం అయిపోగనే కాస్త పులుసు గిన్నెలోపోసిరజీచేత తాగించాడు. నేనూ కాస్త తాగను. అప్పటికి యిద్దరికీ భయంపోయింది.

"ఎవరో శత్రువులనుకుని తుపాకీ పేల్చాను" అని నొచ్చుకున్నాడు సిపాయి.

"పర్వాలేదులే. దెయ్యాన్ని ఎప్పుడూ చూళ్ళేదు. చూడాలనిపించి మీ వెంట పరిగెత్తాను.

"మీరిక్కడికి ఎందుకొచ్చారు? యింత రాత్రిలో."

"ఇది మా రహస్యస్థలం. మరి మీరు?"

"దానికంతా పెద్దకథ ఉందిలే" అన్నాడు సిపాయి.

"అయితే చెప్పండి" అన్నాన్నేను.

"మీ పేరేమిటి?"

"ఆశీర్వాదం. క్రిస్టియన్ని."

“ఇక్కడికొచ్చి ఒక్కరూ ఉన్నారేం?"

"కథంతా చెప్తాను వినండి. నేను మీరు పుట్టకముందునుంచీ సైన్యంలో ఉన్నాను. సరిగ్గా 1932లో చేరాను. అప్పట్నుంచీ ఎన్ని వూళ్ళు తిరిగానో చెప్పలేను. కొరియా,మలయా, సుమిత్రా, కాశ్మీర్, నైనిటాల్ అన్నీ వెళ్ళాను. రెండో ప్రపంచయుద్ధంలో కూడా పనిచేశాను"

"మీరూ యుద్ధం చేశారా?" అన్నాను నేను.

(కొనసాగింపు వచ్చే నెలలో)

Post your comments